

Forslag til folketingsbeslutning om gennemførelse af ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring.

Fremsat den 23. marts 1972 af *Kurt Brauer, Morten Lange, Arne Larsen, Henning Philipsen og Grete Westergaard.*

Folketinget opfordrer regeringen til at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring således,

- 1) at lønmodtagerne sikres afgørende indflydelse på valget af det personale i arbejdsformidlingen, der er beskæftiget med den egentlige formidling,
- 2) at arbejdsformidlingen kommer til at foregå i nøje samarbejde med de faglige organisationer,
- 3) at kandidaterne til de under „1“ nævnte stillinger forpligtes til at gennemgå kurser i arbejdsformidlings- og socialkundskab,
- 4) at arbejdsformidlingskontorerne og disses afdelingskontorer får stillet juridisk, social og anden ekspertbistand til rådighed fra amtsrådet til sikring af, at de arbejdssøgende til enhver tid opnår fuld udnyttelse af den sociale lovgivnings muligheder,

- 5) at klageadgangen lettes gennem yderligere information og ved, at klageadministrationen indbygges i den nye sociale ankestyrelse,
- 6) at en arbejdssøgende ikke kan behandles efter arbejdsvægringsbestemmelserne, når den tilbudte løn ikke når op på den normale ansættelsesløn på den pågældende arbejdsplads, eller når vedkommende må gå væsentlig ned i løn for at opnå ansættelse,
- 7) at arbejdsgiverne kan idømmes bøder og karantæne, såfremt de nægter at ansætte korrekt anvist arbejdskraft, og
- 8) at anvisning af arbejde uden for hjemstedet mod den arbejdssøgendes vilje kun kan finde sted, når der absolut ingen muligheder er for at anvise arbejde på hjemstedet, og da kun mod fuld erstatning.

Bemærkninger til forslaget.

ad 1) Forslaget har til hensigt at demokratisere arbejdsformidlingen derved, at de arbejdssøgende atter får indflydelse på, hvem der skal anvise dem arbejde. Den detaljerede udformning af valgregler bør først ske efter forhandling med de faglige organisationer, men regeringens udgangspunkt i disse forhandlinger bør være, at det i fremtiden skal være et tillidshverv at være arbejdsformidler. Heraf følger, at arbejdsformidlerne må på valg blandt de faglige organisationers medlemmer med nærmere fastsatte intervaller. En opdeling i valggrupper sva-

rende til de tidligere karteller vil muligvis være hensigtsmæssig. De problemer, der opstår ved, at det vil være u hensigtsmæssigt at vælge en arbejdsformidler for hvert kartel i de tyndt befolkede egne, bør ligeledes løses gennem forhandling med de faglige organisationer, således at der sikres en fagligt forsvarlig behandling af de arbejdssøgende.

Personale, der ikke er beskæftiget med afgørelser i formidlingssager, men som alene er beskæftiget med rutinemæssige opgaver, er ikke omfattet af forslaget.

ad 2) Det har vist sig, at den nuværende arbejdsformidling har været ude af stand til at løse opgaverne på en for de arbejdssøgende forsvarlig måde. Der findes utallige eksempler på, at arbejdsformidlingen på grund af ukendskab til forholdene inden for et fag har foretaget formidling, der afgørende stred mod såvel arbejder- som arbejdsgiverinteresse. Ved at etablere et tæt samarbejde med de faglige organisationer ville en stor del af disse fejltagelser kunne undgås, og man ville samtidig have løst en del af det førnævnte problem med de tyndt befolkede egne. Der er næppe tvivl om, at det nuværende system ved sin manglende menneskelighed virker som producent af sociale klienter på grund af de mange tilpasningsvanskeligheder, de arbejdssøgende bliver kastet ud i.

ad 3) Forslaget søger at sikre en virkelig koordination af de sociale tilbud. Dette kan efter forslagsstillernes opfattelse kun ske ved, at det anvisende personale har et overblik over hele den relevante lovgivning. Bestemmelsen i den gældende lovs § 65 ses ikke at have medført en samlet og planlagt social indsats til hjælp for de arbejdssøgende.

ad 4) Forslaget sigter til en ordening i stil med de „baggrundsteams“, der er oprettet til støtte for familievejledningen. Når de ønskes stillet til rådighed af amtsrådet, er det for at åbne mulighed for en koordination med amtskommunernes og primærkommunernes øvrige sociale indsats.

ad 5) Den af regeringen foreslåede ankestyreelse betragtes som bekendt ikke som fyldestgørende af

Socialistisk Folkeparti, men selv en overføring af det nuværende klagesystem i arbejdsformidlingen til den uafhængige ankestyreelse vil betyde store forbedringer. Den demokratisering af arbejdsformidlingen, som forslaget tilsigter, vil først kunne opnås fuldt ud, dersom alle arbejdssøgende er direkte og grundigt informeret om ankemulighederne.

ad 6) Forslaget taler for sig selv, men det bør dog tilføjes, at også de bestemmelser, forslaget peger på, må forhandles grundigt med de berørte organisationer før den endelige udformning.

ad 7) I de tilfælde, hvor en arbejdsgiver nægter at ansætte en arbejdssøgende af irrelevante grunde, eller, hvor årsagen er, at arbejdsgiveren har sikret sig arbejdskraft på anden måde, må det anses for rimeligt, at bøderne ikke bliver mindre end fuld løn til den afviste arbejder i den tid, det tager ham at opnå andet arbejde. I gentagelsestilfælde må anvisningen kunne nægte at betjene den pågældende arbejdsgiver i kortere eller længere tid, alt efter forseelsens grovhed.

ad 8) Forslaget er medtaget for at hindre, at arbejdsformidlingen for at lette en arbejdsløshedssituation af kortere varighed „deporterer“ arbejdere, som måske efter en ændring af den overordnede planlægning ville kunne opnå arbejde på hjemstedet. Med forslagets bestemmelse om fuld erstatning søges draget en parallel til grundlovens bestemmelse om ekspropriation, der ligeledes kun kan ske, når almenvellet kræver det og mod fuld erstatning.